

De kracht van het gebed

Zingen: Ps 122 : 1 en 2

Lezen : De Wet des Heeren

Zingen: Ps 130 : 2

Lezen : Exodus 17

Zingen: Ps 138 : 3 en 4

Zingen: Ps 79 : 6 en 7

Geliefden, het Woord van God, dat wij u vanmorgen willen bedienen, vindt u in Exodus 17 : 11

En het geschiedde, terwijl Mozes zijn hand ophief, zo was Israël de sterkste; maar terwijl hij zijn hand neder liet, zo was Amalek de sterkste.

De inhoud van deze tekst maakt ons de kracht van het gebed bekend en deze geschiedenis bewijst ons

- 1^e De noodzaak van het gebed.
- 2^e De inhoud van het gebed.
- 3^e De overwinning door het gebed.

Dat gebed heeft een inhoud door God bepaald! We kunnen maar niet zo op onze eigen manier, bidden. Bidden mag nooit het roepen zijn van een dwingend kind; "ik wil het hebben". Bidden is altijd in de eerste plaats "danken". We zullen het straks ook verder zien. En tenslotte, als we dan zo bidden, in de strijd waartoe we allen geroepen zijn hier op de aarde, dan zal dat gebed ook leiden tot de eeuwige overwinning, omdat het is uit God, door God en tot God.

Tussen de verlossing uit Egypteland en de aankomst in Kanaän, ligt de woestijn; voor die mensen van toen en ook voor ons nu. God heeft Zijn volk met een heerlijke verlossing verlost. Hij heeft ze naar Zich toe getrokken, zodat de wereld ze niet langer kon vasthouden en Hij leidt ze door de hand van Mozes en Aäron naar het beloofde land. Naar Kanaän. En wat gaan ze in Kanaän doen? Daar gaan ze zitten onder hun wijnstok en onder hun vijgenboom. Daar gaan ze feest vieren, eeuwig feest vieren. Want u weet natuurlijk wel, die uitleiding en die doorleiding en die inleiding, was alles een beeld van de kerk der eeuwen; ook van ons als gemeente des Heeren. Als de Heere ons laat zien, dat Hij ons ook heeft uitgeleid. Welzalig, dien Gij hebt verkoren, die Gij uit al 't aards gedruis doet naderen en Uw heilstem horen, ja, wonen in Uw huis.

Nu dat bent U. God heeft Zijn gemeente uitverkoren. U èn u èn u èn ons allemaal! Uitverkoren om uit het aards gedruis, in Zijn huis, Zijn heilstem te mogen horen. Daar zult u eenmaal rekenschap van moeten geven. O, zegt u,

dan behoef ik niets meer te vrezen. Nu kan er niets meer met ons gebeuren, pas op! We zijn nog niet in Kanaän. Het zal hier in de woestijn moeten blijken of u die roeping verstond. Of, dat u zich in die strijd gewikkeld heeft, of die genade Gods u zó heeft aangegrepen, dat u een ander mens geworden bent. Want u weet het; allemaal uit Egypteland uitgetogen, betekent nog niet, allemaal in Kanaän binnengekomen. Hoewel er in Kanaän plaats genoeg was. Hoewel ze ook allemaal onder de belofte geleefd hebben, en allemaal uit de steenrots gedronken hebben.

Ja, het staat echt in de Bijbel, anders zou ik het in deze tijd niet eens meer durven zeggen.

En de Steenrots was Christus; ze hebben dus uit Christus gedronken! Ranken in de wijnstok, zie Johannes 15 en toch niet allemaal in Kanaän. Dan blijkt toch een groot deel, het merendeel, vanwege hun ongeloof niet te zijn ingegaan. Het zal toch wat zijn! O, dat zal toch wat zijn, als je vanmorgen hier in de kerk geweest bent, al was het de enige keer in je hele leven, dat je in de kerk geweest bent, dat je God gehoord hebt in Zijn woord en dat je uit Christus gedronken hebt. Dat zal toch wat zijn, als je dan niet in de hemel komt; als je dan straks zal buitengeworpen worden. Denk er eens over na, jongens en meisjes. Het lijkt zo mooi en zo vrolijk in deze wereld. Ik las onlangs nog een prentje ergens in Duitsland: In de hemel is geen bier, daarom drinken we het hier. Ja maar, pas op, in de hemel hebben we geen bier meer nodig, dan drinken we de reine wijnen die gezuiverd zijn. Maar denk er om, in de hel is ook geen bier hoor! Niks meer, zelfs geen water. Denk maar aan die gelijkenis van die rijke man, die zei: "Zend Lazarus, dat hij het uiterste van zijn vinger in het water dope en verkoele mijn tong; want ik lijd smarten in deze vlam". Spot er niet mee! Denk er om: zoekt het Koninkrijk van God, zoekt het éerst en Zijn gerechtigheid; want verloren gaan, is met geen pen te beschrijven. Dat is voor eeuwig, voor eeuwig! Daarom, luister vanmorgen naar het Woord van God, opdat u behouden mocht worden. De Heere zweert: geen lust te hebben in de dood van de goddeloze. Waarom zou u er dan lust in hebben? Als God u nu roept tot Zijn gemeenschap, waarom blijft u dan voortwandelen op het pad van de dood? God heeft u door Zijn genade in deze woestijn gebracht; samen met het volk van God. U hebt de wonderen gezien, u hebt het teken van Gods verbond aan uw voorhoofd, u mag wandelen met Gods kinderen op de weg tussen de Rode zee en de Jordaan. Nu, daar in die woestijn, daar werd strijd gevoerd, want de woestijn is in het algemeen een plaats van strijd en beproeving. Dit is nu eenmaal Gods welbehagen geweest om Zijn volk, Zijn kinderen, Zijn gemeente te leiden door de woestijn naar het vaderland. We zijn in deze wereld, hoewel we niet van deze wereld zijn, maar nochtans wel in deze wereld; dat geeft zorgen, dat geeft grote zorgen. Ach, we kennen het allemaal, wat gebeurt er zoal niet in deze wereld, wat is er al niet in deze wereld om ons af te trekken. Welk een geweldige vlucht heeft de wetenschap genomen. Het duizelt je soms. En in welke mate zijn we er niet bij betrokken in alle geledingen van ons leven? Wat een benauwing

kan de bewapeningswedloop geven, als we denken aan de vernietigende kracht van de uitvindingen, om elkaar te vernietigen. Hoe klein, hoe onmachtig kunnen we ons gevoelen bij kruisraketten en bij Atoombommen en weet ik, wat al meer. Hoe kan het ons benauwen in deze wereld. Maar nog dichter bij huis, wat heeft het ongeloof een grote mond. Wat schreeuwen ze hard; daar is geen God, daar is geen hemel en geen hel. Daar is geen leven na dit leven. Hoe beangstigend rukt het ongeloof op. En hoe klein wordt de gemeente des Heeren.

Steeds bruter wordt de wereld, luister maar. Lees maar, wat er aan boeken op de markt te koop is, of liever lees het maar niet. Hoor wat gebeurt door de media, gevloek, gelaster, vuile taal, goddeloosheden, ontkenning van God en van Zijn dienst. Wat moeten we hiermee. Hoe moeten we staan in deze wereld? Hoe kunnen we onze reis naar het eeuwig zalig leven voortzetten onder zulk een aanvechting, onder zulk een benauwing, onder zulk een druk, onder zulk een verdachtmaking?

Wel, er zijn drie dingen; in de eerste plaats moeten we bedenken, dat het Koninkrijk van de Heere is: Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde. Denk daar aan, als u gaat bidden; als u worstelt met uw kinderen, en u denkt: Wat zal er toch van komen, als u de machten van de boze de gelederen ziet sluiten in hun aanvallen ook op de kerk van Christus en het ongeloof hoort schreeuwen. Dan moet u in de eerste plaats denken: Je kunt nog zo hard schreeuwen, maar God zegt: Mij is gegeven alle macht. Boven het gewoel der wereld komt de stem van de Zaligmaker, de stem van de Verlosser, de stem van de Messias: Mij is gegeven. Dat zal ons al helpen om niet moedeloos in de put te blijven zitten. In de tweede plaats, dat onuitsprekelijk heerlijke, dat de Heere Jezus ons reeds de overwinning beloofd heeft, terwijl we misschien nog maar aan het begin van de strijd zijn. Nu, dat kan hier op aarde niemand je garanderen. Je kan nog zo goed toegerust zijn tot de een of andere oorlog, of tot iets wat je in je leven gaat doen, maar niemand op aarde kan je garanderen, dat het goed uit zal komen. Maar de strijd die Gods kerk strijdt, de strijd die Gods kinderen strijden, is een strijd, waarvan de overwinning vastligt. En dat is niet een mens, die ons dat gezegd heeft, maar dat heeft Jezus Christus ons zelf gezegd. Daarop heeft Hij onze aandacht gevestigd; dat Hij overwonnen heeft en dat met Hem, allen zullen overwinnen, die Hem volgen; vast en zeker! Daarom behoeven we in deze strijd nooit te wanhopen. Ook niet, als we tijdelijk wel eens onder liggen; ook dan; wanneer de machten van de boze zo groot zijn in ons hart, in ons huis, in ons huwelijk, in ons gezin met onze kinderen, op ons werk of waar we ook in die strijd betrokken zijn. Dat we zeggen: Heere ik kom er niet meer uit, ik kan er niet meer overheen kijken. Zulk een last van zonden en plagen niet te dragen, drukt mijn schouders naar beneën, jazeke, dat wel. We zullen er niet met droge voeten uitkomen. We zullen er niet zonder kleerscheuren en zonder striemen uitkomen. Het zal ons zeker wel hier en daar een buil en een striem en een schram kosten, maar het zal niet ons leven kosten. De satan zal niet eeuwig de

overwinning over ons behalen. We kunnen hier in het stof neergebogen liggen; kermend over onze ongerechtigheden; kermend over al hetgeen, we niet of wèl gedaan hebben, of verkeerd gedaan hebben, zodat we geen moed meer hebben om onze ziel tot God op te heffen. Maar geliefden, ons staat een sterke Held terzij, die God ons heeft verkoren en wilt ge Zijn Naam weten; zo heeft Luther reeds gezongen: Zo weet, dat Hij de Christus heet, Gods ééngelboren Zoon. Hij is de overwinnaar. En het derde punt, daar moet u ook maar eens over denken in die strijd; God heeft ons niet zonder wapenrusting de vijand tegemoet gestuurd. Hij heeft ook het middel gegeven om deze strijd te strijden en eenmaal te overwinnen. Welnu dan gaan we niet moedeloos verder.

Kinderen van God, heft dan uw hoofden omhoog, want uw verlossing is zeker en uw Redder is de Sterke God. En de middelen, die God ons gegeven heeft, zullen in de strijd niet falen. Kijk maar in het hoofdstuk dat we samen gelezen hebben.

Daar in die woestijn gaat Amalek oorlog voeren tegen Israël, ja van de kant van Israël gezien, was dat ook geen wonder; want u hebt gehoord en gelezen, hoe dat ze weer geroepen hadden: Nu, gáát de Heere nu met ons, ja of nee? Zo in de zin van: Nou dan mag Hij het wel eens een keer laten zien. We gaan er anders onder door, we komen er nooit, we komen om, hier in die dorre zandwoestijn. Is dàt nu de weg van God naar Kanaän, is dàt nu de vervulling van die heerlijke belofte; is dàt nu het goed, dat God weggelegd heeft voor degenen, die Hem vrezen? We zullen hier nog omkomen, we sterven hier van dorst. En dan is de Heere zo goed, om daar, waar ze met Hem twisten, water te geven. Maar Hij zal hen wel verder beproeven. Zij zullen weten tegen Wie zij gezondigd hebben; Hij zal het hun ordentelijk voor ogen stellen. Dan komt Amalek en strijdt tegen hen. Dan zullen ze hùn machteloosheid zien, en weten dat God in hun midden is.

Dat gaat soms op een voor ons niet al te plezierige wijze. Wij komen nooit als overwinnaars uit de strijd, dat moet u niet denken. Ja, toch wel, maar dan door U, door U alleen. Niet wij, niet ik als dominee, niet u als ouderling of diaken niet als vader of moeder. O, nee, als we straks in de hemel komen, zijn we allemaal zondaren. Maar dan wel als gezaligde zondaren, dat zal straks ons hoogste lied zijn, als "gezaligden" binnen te komen. Want daar zullen we weet van hebben in de hemel. We zullen eeuwig het bloed van het Lam loven, Die ons verlost heeft van de zonde.

Nu, dat volk van Israël komt daar dus door eigen schuld in de strijd. God heeft dat volk door de woestijn geleid, staat er op een andere plaats, om te beproeven wat er in hun hart was. Israël zal weten, waaruit ze verlost zijn en wij zullen het óók weten. We zullen weten, waarom we in de hemel zijn. We zullen straks weten, dat we er alleen uit genade zijn en de beginselen daarvan gaan we hier leren. En dan ontziet God ons vlees en bloed niet; dan moet de sterkste het nog afleggen. Dan moeten mensen, die hier pilaren in de tempel van God waren, ook door die nauwe poort, zoals Salomo, Jedid-Jah, de

bemide van de Heere, David de geliefde van God, Petrus de grote ijveraar voor de Heere, ze hebben het allemaal geweten: Stof en as van jongsaf geweest. Wij moeten het ook leren en daarom die strijd! U moet niet beginnen om moedeloos te worden, als het u tegengaat in deze wereld. Als je Mijn discipel wilt zijn, zegt de Heere, dan moet je je kruis opnemen en het Mij nadragen. Daar behoef je niet bang voor te worden hoor. Werkelijk niet, want kruisdragers, □ discipelen van de Heere, □ mogen achter Hem gaan, achter de grote Kruisdrager. We dragen ons kruis nooit alleen. Het lijkt wel eens zo. Ik ben er wel eens bang voor. Ik worstel er wel eens mee, maar toch draag ik het kruis nooit alleen. Er is altijd een overste Leidsman en een Voleinder van het geloof, Die voorgedaan is, altijd! Zo ook hier, de strijd werd heet en hard. Ja zegt u, zo zal het maar zijn in de wereld, er zal altijd strijd zijn. Klassenstrijd, volkerenstrijd en rassenstrijd en wat voor strijd nog meer, ja, maar de strijd tussen Amalek en Israël was toch wel een bijzondere strijd. Het gaat hier om andere dingen dan om goud en zilver en olie en kolen en weet ik wat voor mineralen, die de volkeren begeren. Want de strijd tussen deze twee volken, is een strijd tussen licht en duisternis. Is een strijd tussen het Koninkrijk van God en het koninkrijk van satan. Het is niet een strijd tussen een goed volk en een kwaad volk; want Israël was net zo slecht, als dit heidense volk Amalek. Israël heeft het ook laag laten liggen. De Heere heeft er over geklaagd en gezegd: Ik heb veertig jaar verdriet gehad van dit volk. En Mozes zegt: Dit volk, ze willen me stenigen, Heere. Nee, hij heeft er geen ogenblik vreugde aan beleefd. Maar dan toch een volk des lichts? Ja, dank zij Gods genade, dank zij Gods roeping en daar moeten we het tenslotte van hebben. Daar moeten we het allemaal van hebben, ook wij. Dank zij die goddelijke roeping, die goddelijke afzondering. God heeft Israël alleen gezet. Zo wou Hij met geen volken handelen, zoals Hij met Israël gehandeld heeft. Hij zegt: Israël, gij zijt Mijn volk en gij zult van Mij niet vergeten zijn. Daar begint de genade, uit God en door God en tot God.

En Amalek dan? Amalek heeft zich losgescheurd uit het verbond, want Amalek is uit Ezau en Ezau is degene, die het eerstgeboorte recht had. Hier staan we dan weer voor het raadsel van het verbond en uitverkiezing. Dat nooit te doorgronden raadsel. Want Ezau had het eerstgeboorte recht, hij had het! Anders kon God niet zeggen, dat hij een "onheilige" was, omdat hij het weggegeven had. Nietwaar, wat je niet hebt, dat kun je niet weggeven, dat is nogal duidelijk. Hij had het eerstgeboorte recht, maar hij heeft er geen prijs op gesteld. Je kunt het van mij wel krijgen; laat mij maar slorpen van dat rode, dat rode daar. Ik wil genieten hier en nu, en dan mag jij de hemel wel houden, Jakob. En zo heeft hij zijn eerstgeboorte recht verkocht, hij heeft het verkwanseld. Ik zeg: hier is de spanning tussen verbond en verkiezing, die ik ook niet kan oplossen. Allemaal gedoopt, allemaal door de Rode zee gegaan, allemaal uit de steenrots gedronken en toch niet allemaal in de hemel, niet in Kanaän aangekomen.

Hier in deze woestijn moet het in ons leven openbaar komen, aan welke kant

we staan. Aan de kant van de vorst der duisternis, van de satan, of aan de kant van God, van het rijk van Christus. Van het rijk van de draak leest u in Openbaring 12; van die grote draak, die tot ons afgekomen is, en die de vrouw achtervolgt, die het kindeke gebaard heeft.

'k Heb vroeger eens over die vrouw gepreekt, die in de woestijn vluchtte en twee vleugelen kreeg, "geloof" en "gebed", om zich uit de kaken van de draak te redden, totdat de draak voor eeuwig in de poel van vuur en sulfer neer geworpen wordt. En dan is het voorbij met de strijd. Maar, zolang we hier in de woestijn zijn, is er strijd. Daar zien we ook de macht van de boze tegen de kerk van Christus, tegen Israël als de bruid voor Christus bestemd. En de ontmoeting is in deze wereld. De wereld van nu, tussen wieg en graf. Amalek leeft voor het "hier en nu" en hij denkt, dat het "nu" eeuwig zal blijven. Hij leeft voor deze wereld, Israël niet. Israël leeft vanuit het verleden, door het heden, naar de toekomst. Wij weten, dat deze wereld niet altijd bestaan zal, zoals zij er nu is, gelukkig niet. Eenmaal zullen de oorlogen ophouden, eenmaal zullen de moeiten en het verdriet ophouden, en de tranen van onze aangezichten afgewist worden. Eenmaal zal deze aarde weer een lusthof zijn. Eenmaal zal deze aarde een plaats zijn, waar gezongen zal worden van "de wegen des Heeren" en dat tot in alle eeuwigheid. Die toekomst gaan we tegemoet, neen, we gaan met de wereld niet ten onder. Daar zal God Borg voor staan.

Aan welke kant staan wij? Kom, maak tegelijk zo af en toe maar eens een toepassing op uw eigen hart. Toets uw ziel maar aan welke kant u strijdt, want er is waarachtig ook vandaag een strijd, die wij te strijden hebben en hoe moet nou mijn houding zijn, in deze wereld, in die strijd tussen Amalek en Israël? Welnu, je kunt het op twee manieren verkeerd doen. Je kan zeggen, ach ja, wat zullen we doen, "met een boekje in een hoekje", en laat de wereld maar de wereld en laat ik me er maar zomin mogelijk van aantrekken en ergens afzijdig van dit hele gebeuren, hopen, dat God me genadig zal zijn. Zo heeft God het daar niet gedaan. Hij heeft Mozes in het hart gegeven tegen het leger van Amalek te strijden en Mozes heeft tegen Jozua gezegd: Jozua, gord je mannen aan met al de wapenen, die ze hebben en strijd tegen Amalek.

Je kunt het ook op een andere manier verkeerd doen. Je kunt je zo in deze wereld storten, dat je denkt, dat jij de wereld redden moet. En u weet, daar hebben we in het verleden ook al de bittere vruchten van gezien en geproefd. Dan gaat de kerk zich op zulk een wijze met de wereld bemoeien, dat ze ingepalmd wordt door de wereld en dan verliest ze haar koninklijke staat, haar alleen "bruid-zijn van Jezus". Neen, dat is dus ook niet de manier. Wat is dan de juiste manier? Wel, hier staat het voorbeeld; hier in het 17e hoofdstuk, daar leest u het voorbeeld. Mozes zegt tegen Jozua: De strijd in! Wapen de manschappen, trek uit Amalek tegemoet. Maar, dat is niet alles! Want Mozes zegt: ik ga naar boven, ik zal daar op de top van de berg staan. Neen, niet zoals sommigen denken, om het volk daar beneden op te zwepen. Houdt aan gij! Neen, Mozes heeft hier een andere taak. Jozua zal strijden en Mozes klimt

op tot God. Hij klimt de berg op en wat doet hij dan? Dan neemt hij de staf Gods in zijn hand.

Aan het begin heb ik gezegd: Elk gebed begint bij dankzegging, daar moet u eens goed aan denken. Je noden en behoeften bij God bekend maken met dankzegging. Dankzegging, als de vijand vlakbij is? Als ze bezig zijn je vrouw en kinderen te vermoorden in de woestijn, in zulk een nood? Wie zijn wij toch tegen Amalek? Amalek, dat gewend is in de woestijn te leven en in de woestijn te strijden en wie zijn wij? Vreemdelingen, doortrekkers door deze wereld. Danken, wat hebben we dan te danken? Hoe kun je nu in het gebed danken, als je in de ellende zit? Met ziekte, pijn, moeite, armoede, verdriet, en vervolgd door de satan. Als je ziel bekneld wordt, zodat je niet meer bidden kunt, onder de druk van Gods wet op de knieën gedrongen en geen licht naar boven. Wat heb je dan nog te danken?

Ja, geliefden, Mozes leert het ons hier. Hij leert te strijden op een andere manier, namelijk op Gods manier! Mozes zegt niet: Ach ja, de Heere moet het doen en als de Heere het niet doet, dan, ja dan gebeurt het niet en dan kunnen wij er tenslotte ook niets aan doen. Neen Jozua: De strijd in! Ook wij hebben een strijd, wij hebben ook een grote strijd, in onze huisgezinnen, om onze kinderen op het rechte spoor te houden, om met onze vrouw en kinderen te leven bij het Woord van God. Een grote strijd! Namelijk de strijd, die zich in onze gezinnen afspeelt, denk maar eens, waar wij mee overspoeld worden vandaag de dag; boeken, radio, televisie, scholen, onderwijs, cultuur; het hele gebeuren gaat niet langs ons heen. We kunnen niet om die woestijn heen, naar Kanaän. Wij moeten ook door de woestijn heen, we moeten kiezen, we moeten altijd weer opnieuw de goede kant kiezen, de kant van de Heere. En dat kan alleen maar op de wijze, zoals de Heere het ons hier leert. Zeker, wij hebben Gods Woord; wij hebben de catechisatie; wij hebben de zondagsschool, en wij hebben de verenigingen; en wees daar zielsgelukkig mee. Daarmee worden onze kinderen geleerd om den Heere te vrezen en wij hebben gelukkig onze huisgodsdienst rondom de Bijbel en onze kerkdienst, maar dan toch wel in deze "wereld". Wij hebben onze christelijke scholen en we zijn er dankbaar voor. Maar wel in deze "wereld", niet er om heen aan het randje, maar midden in deze wereld.

En toch die strijd is niet onzeker en de middelen, die God ons aangewezen heeft zijn nog precies dezelfde. Mozes klimt op tot God en wat doet hij dan? Dan neemt hij de staf van God in zijn hand. De duivel maakt hem na! Als je een goochelaar ziet, dan heeft hij altijd een staf; hij heeft altijd een goochelstokje. De duivel probeert altijd na te doen, wat God eerst gedaan heeft. Mozes heeft ook een staf, maar dat is geen goochelstokje hoor, dat is een teken van Gods nabijheid. Dat is een teken van roeping. U weet toch wel, toen God Mozes riep, dat God zei: Mozes, wat is er in uw hand? En toen zei Mozes, een stok, een staf. En toen zei God: Gooi hem eens neer en het werd een kronkelende slang en Mozes schrikt natuurlijk van die slang, welk mens zou niet van een slang schrikken. Maar toen zei de Heere: daar behoef je niet

bang voor te zijn: pak die slang bij zijn staart en Mozes pakt hem bij zijn staart en dan is het weer een stok. Geen goochelarij, maar onderwijzing! De Heere zegt: De roeping, waarmee Ik je geroepen heb, daar is die stok een beeld van. Als je hem van je af gooit, dan bijt hij je, maar als je hem vastpakt, dan is het een teken van Mijn tegenwoordigheid. Vertolkt, dat maar in uw eigen leven. God heeft u ook zo'n staf gegeven, toen Hij u riep, hier in Zijn gemeente te strijden tegen Amalek; tegen de wereld waarin gij leeft, als u hem van u af gooit en zegt, neen, dat kan ik niet, dat red ik nooit, of neen, dat doe ik niet, hoor, dan wordt het een slang. Een slang, die u bijt, maar als u hem vastpakt en zegt: Heere, als het dan zo moet, dan kom ik, dan kom ik achter u aan, dan kom ik in Uw kracht Heere. Heere, hier ben ik. Dan geeft God die staf als een teken. En als ze straks voor de Rode zee staan en het gaat helemaal verkeerd, u weet wel achter hen Farao met zijn hele legermacht en aan weerszijden de hoge bergen en vóór de zee en zij zeggen: O God, we gaan er allemaal aan. We verdrinken allemaal in die zee. Dan zegt de Heere: Mozes, je staf, en dan slaat Mozes op het water en dan doet God, wat Hij gezegd heeft.

Zo is het nog. Want je kunt op God aan, hoor! God, kan niet op ons aan. Maar jij kunt op God aan, als je doet wat God zegt. Achter Hem aan, door het geloof, in het vertrouwen, als een machteloze, en dan doet God, wat Hij zegt. Kijk maar: God baande door de woeste baren en brede stromen ons een pad. Dat deed God, en dat doet Hij nog, maar dan wel met de staf. Zo ook hier. Mozes hij gaat met die staf op de top van die heuvel zitten en hij heft die staf op tot God. Nu zijn we, waarvan ik straks zei: Waarom die staf? Hij zegt: Heere, kijk eens wat U gedaan hebt in het verleden, Heere; hier met die staf, het teken van mijn roeping Heere. De staf, waar U de Rode zee mee kliefde; dit is de staf Heere; dit is Uw werk. U hebt ons geroepen, wij zijn Uw volk Heere. Wij leven hier in de woestijn als vreemden. Gij toch zijt onze Koning; o God op U zien mijn schreiende ogen, op U betrouw ik in het verdriet, verlaat, begeef mijn ziel toch niet, o, eeuwig Alvermogen. Daar begint elk gebed, met die staf omhoog: elk echt gebed. Het staat ook in de Catechismus, dat het voornaamste stuk van de dankbaarheid, het gebed is. En zo ging het ook, let er maar eens op, toen God uw ogen opende. Want wat gebeurde er toen in uw leven? Ja, toen viel u op uw knieën, toen ging u recht bidden. En waarom ging u toen bidden, toen zei u: O God, ik leef nog, ik ben nog niet in de hel. U hebt me het leven nog gespaard Heere. U was altijd goed, maar ik, ik. Daar hebt u die staf, daar gaat u Gods bemoeienis met u zien; dat Hij u geboren liet worden onder het licht van Zijn evangelie. Dat u misschien wel godvrezende ouders of grootouders gehad hebt, dat er al vele dingen in uw leven gepasseerd zijn waaraan u kunt zien, dat God geen welgevallen heeft in uw ondergang, maar dat God u wil leren de weg des veelvoudigen verstands. Wie kan dat ontkennen, wie heeft nog nooit Gods roepstem gehoord. U liegt als u zegt: Ik niet. Ik weet zeker, dat er in uw aller leven momenten zijn dat u zeggen moet, denk maar eens ... Ach ik kan het niet opnoemen, misschien dat

examen waar je verschrikkelijk tegenop zag en je zei: Ik kom er nooit door; maar je had toch geleerd, je had echt geleerd en toen aan het eind, toen was het goed. Welnu, misschien in een ongeval waar God u uitredde, misschien in grote zorgen waarvan u zei: Ik kom er nooit door en toen gebeurde het. Misschien was u in de klauwen van de satan, en dacht om te komen, omdat de duivel u bracht in dat donkere gat des doods, achter de vreemde vrouw en toen liet God het u zien. Nee, nee die weg niet, dat is de weg naar de eeuwige dood, nee, die weg niet, toen hield God u terug. Zo hebt u allemaal van die roepstemmen van God in uw leven en wat hebt u daar nu mee gedaan? Wat was daar het gevolg nu van. En als u nu weer in de nood komt, als u nu weer in de verzoeking komt, als u nu weer in de ellende dreigt onder te gaan, wat doet u dan? Wel, Gods kinderen weten ervan, dan zegt de vrouw van Manoach, als Manoach zegt: Dat gaat niet goed met ons, we hebben God gezien, we moeten sterven, dan zegt ze: Welnee man, dan zou God ons toch niet zulke dingen hebben laten zien. Zo is het toch ook in ons hart nietwaar? Als de vreze des doods over ons komt en we denken dat we toch nog om zullen komen, dan zegt hier binnen een stem: Maar Heere waarom hebt U me dan uit de duisternis geroepen tot Uw wonderbaar licht? Heere waarom hebt U dan Uw liefde in m'n hart uitgestort? Heere waarom hebt U me dan die tijden gegeven dat ik kon zingen: Deze God is onze God. Dat is nu die staf, dat u gedenkt aan de vorige dingen, waarin God Zijn barmhartigheid, Zijn genade en Zijn goedertierenheden u bewees. Zo heeft Mozes die staf tot God opgeheven. Hij laat God Zijn eigen werk zien. En dat is een pleitgrond in zijn gebed. Want bidden is geen uitzichtloos kermen, zoals ik in het begin gezegd heb, het is ook niet een dwingend eisen, maar bidden is zeggen: Maar Heere, U zijt toch genadig en barmhartig en groot van goedertierenheid. Heere U hebt toch de wereld lief gehad. Zo lief, dat Gij Uw eniggeboren Zoon zond, dat Gij Uw eigen Kind in de dood gegeven hebt, opdat wij goddelozen gered zouden worden. Heere, dat hebt U toch gedaan. Dat is die staf, daar hebt U het teken van aan uw voorhoofd, dat God geen lust heeft in uw dood, maar daarin, dat gij u tot Hem bekeert. Een bidder, hij belijdt z'n hulpeloosheid, hij belijdt zijn zonden. Ik kan die strijd tegen Amalek niet winnen. Ik ben geen Enakskind, maar de staf, Heere, wat U gedaan hebt, Uw woord, Uw werk, Uw verbond, laat dat Uw hart tot ons in liefde doen ontvonken.

En Mozes had nog helpers ook. O, wat is het gelukkig, als we hier bidders in de kerk, als helpers hebben. Broeders en zusters, die niet als een loden last aan onze nek gaan hangen om ons nog dieper in de grond te drukken, maar bidders, die de armen van Mozes ondersteunen wanneer ze zwaar worden. Want zo bidden is een moeilijk werk, dat vergt inspanning, dat vergt je hele ziel. Zo bidden, zoals Mozes bidt, dat is een bidden van "hoop tegen hoop", want Amalek is sterk. Amalek is veel sterker dan wij; de kinderen van de wereld zijn veel sterker dan de kinderen van God. Als we overwinnen, dan overwinnen we alleen door Hem, Die ons de staf gaf. Die ons de zegening schonk. Dan overwinnen we alleen uit kracht van Zijn verbond om Christus'

wil. En wat is het gelukkig, als we dan mede-bidders hebben, Aärons en Hurs, die onze armen ondersteunen om die staf omhoog te houden. Hoort u wel. Die Aäron en Hur zeiden niet: Mozes je bent een beste man, jou kan niets overkomen. Nee, die twee helpers, die zeiden: Mozes die staf moet omhoog blijven hoor! Gebeurt wat gebeurt, want ze hebben het gezien, als z'n armen zwaar worden, dan is Amalek de sterkste; want wíj hebben geen geweer in deze strijd; we kunnen in onszelf geen zonde overwinnen. Je hebt het misschien al zolang geprobeerd om je uit de klauwen van de duivel te verlossen en het lukt maar niet. Het lukt ons nooit, want de zonde is veel sterker, dan dat wij zijn. Wij zijn de dood onderworpen, doordat we de rug naar God gekeerd hebben, en de staf verloren hebben, en geen kinderen van God meer zijn van nature. En daarom spant ons vlees samen met de satan. De overwinning is alleen door middel van het verbond, van de staf van de wonderen van God.

Begint zo eens te bidden. En dan is het niet bidden op goed geluk af, maar dan is het een varen op "het scheepje onder Jezus' hoede". Dan is het een gaan aan 's Vaders hand. Zo hebben ze het daar ervaren. We hebben broeders en zusters, Aärons en Hurs nodig, mannen, vrouwen en kinderen om de staf omhoog te houden. We hebben elkáár nodig, zoals daar op de top van die heuvel. Elke keer hebben ze het gezien, als het gebed kwijnt, verdwijnt ook het gebed voor elkaar, dan wordt Amalek de sterkste. Dan krimpt de kerk van de Heere in ellende en in narigheid weg. Dan krijgen de farizeërs en de schriftgeleerden de overhand; want dié weten precies hoe het moet. Keurige nette mensen, die alles weten, maar ze weten van geen genade. Maar onthoudt het, een levende hond, is beter dan een dode leeuw. Salomo had het al gezien. Genade, daar gaat het om. Als je zelf genade kent, dan weet je hoe zwaar het is voor Mozes om de staf omhoog te houden; voor je vrouw en voor je man en voor je kinderen, om de rechte weg te houden en te zeggen: Kom, ik zal je helpen, laten we het samen maar doen, laten we samen Gods aangezicht maar zoeken. Laten we ons samen nog maar eens verdiepen in de zegeningen van de God van Israël. En dan gebeurt het, eindelijk, daar is het einde, dan gaat het gebeuren. Amalek gaat er aan. De overwinning is zeker, ons staat de sterke Held terzij!

En dan, aan het einde, als Amalek verslagen is, dank zij God, Die de staf gezien heeft; Die Zijn eigen werk zag, dan bouwt Mozes een altaar en hij noemde dat altaar: "De Heere is mijn Banier!" Ik behoef u niet breedvoerig over dit altaar in te lichten: het is Het Altaar waarvan Paulus in Hebr. 13 : 10 zegt: Wij hebben een altaar, van hetwelk geen macht hebben te eten, die de tabernakel dienen. En, zegt hij: Zo laat ons dan tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, Zijn smaadheid dragende. En dewijl de hand op de troon des Heeren is, te weten de hand Gods, dat is Zijn macht, die Hij uitstrekt tot bescherming van Zijn volk, zo zal de oorlog des Heeren tegen Amelek zijn, van geslacht tot geslacht! En, de Heere had tot Mozes gezegd: Schrijf dit ter gedachtenis in een boek en leg het in de oren van Jozua, dat Ik de gedachtenis

van Amelek geheel zal uitdelgen van onder de hemel. En als Mozes nu dit altaar bouwt en het de Naam geeft: "De Heere is mijn Banier", dan zal ook voor ons dit Altaar onze Banier zijn. Nu is het voor ons, kinderen van het Nieuwe Testament niet moeilijk om uit te vinden, wat daar mee bedoeld wordt. Dit altaar is Jezus Christus, Die Zichzelf voor God onstraffelijk heeft opgeofferd. En zolang nu ook onze hand gelovig op dat Altaar is, is die staf naar God de gemeenschap met Jezus Christus, dan is Hij de Banier, Die God opheft tegen de vijand, achter Wie we mogen strijden. Dat is voor ons als kinderen van het Nieuwe Testament duidelijk. Dat is de bloed en kruisbanier. En Hij draagt de banier, zingt de bruid, boven tienduizenden. Hij draagt de banier, Hij is Zelf de Banier, en Hij is ook het Altaar, Die voor ons uitgaat.

Welnu, ik eindig. Onder welke banier strijden wij, aan welke kant staan wij. Amalek heeft ook zijn banier ontrold en met vliegende vaandels komt hij op ons af. We zitten op de achterste bank, we zijn maar weinigen in getal, we zijn een ongeoeffend volk. In ons is geen kracht tegen deze menigte. Wat doen wij, hier in de woestijn, ontworsteld aan de greep van Farao, op weg naar Kanaän hier boven. Aan welke kant staan we? Als we onder de vliegende vaandels van de rode draak strijden, dan gaan we met hem ten onder, zo staat het in het boek der Openbaringen. Straks zal God hem in de zee storten, met een ontzaggeijk geweld en zal zijn plaats niet meer gevonden worden. God heeft het hier gezworen: Ik zal de gedachtenis van Amalek van onder de hemel uitdelgen. De gedachtenis, we zullen geen gedachtenis meer hebben van de wereld, van de satan en van de goddelozen. Maar nu zijn we nog in de strijd.

Onder welke banier strijdt u. Ach, als u nog zegt, helaas, ik ben nog een liefhebber van de zonden, helaas, ik zeg nog "morgen", dan zal ik van koning verwisselen. Ach, zult u morgen nog beleven en zal het morgen ook niet "morgen" zijn. Heden, nu! vraag ik in Gods naam om uw hart voor Jezus Christus. Nu, als u Zijn stem hoort, verhardt dan uw hart niet. Zie toch eens, welk een ongeluk dat u tegemoet gaat. Zelfs onder de vaandels van die rode draak is geen leven, want de goddelozen zegt mijn God, hebben geen vrede. Ga het maar na, jongens en meisjes. Heb je echt diepe vrede, al leef je met de satan, al leef je met de wereld, al leef je met degenen die met volle teugen van de wereld genieten, heb je dan echt vrede in je hart? Neen, geliefden, ik heb het vroeger wel eens vergeleken en ik doe het weer, met een drenkeling, dan drink je als een drenkeling zeewater en je wordt er steeds zieker van en er steeds ellendiger van en er steeds ongelukkiger van. Dat is het loon der wereld. Het staat toch in de Bijbel, dat is de dood! En die dood begint hier al, als je 's avonds thuiskomt en je hebt je leven vergooid. Je bent aan het drinken geweest, aan het hoeren geweest; en als je niet op zulke slechte plaatsen komt, de wereld gediend op uw eigen wijze, in ieder geval niet God gediend. Dan moet u maar eens uw hart onderzoeken of u daar gelukkig mee bent. Een dag zonder God, een week zonder God, is dat niet een verloren week?

Al hebt u nog zoveel op uw bankrekening staan, al hebt u alles wat uw hart begeert; de positie bereikt, die u zich voor ogen gesteld had, kan de wereld dan echt uw hart vervullen? Is dat dan alles wat u hebt? Hebt u dan volkomen vrede? Ach u zult moeten zeggen: "neen". Al hebt u hier dan een gelukkig huwelijk en al hebt u hier dan een groot salaris en al hebt u hier dan een prachtig huis, en al hebt u hier dan een mooie auto en al hebt u hier alles, wat uw hart begeert, zonder God ben ik en u ook, zo leeg, zo hulpeloos. Misschien wel, in afwijzing van de strijd, toch aan de kant van Amalek. Misschien loopt u niet eens vooraan onder de vaandels van Amalek. Het kan ook in de achterhoede. Maar, onthoudt het als u niet aan de kant van Jezus staat, dan staat u aan de kant van satan, houdt daar goed rekening mee. Er is echt geen derde weg. Sommige mensen denken het wel eens; als ik met hen over de dingen van de eeuwigheid praat, en over Jezus Christus. Dan zeggen ze: Nee, dat heb ik niet, en dan zeg ik: Dan ga je verloren! Ja, ja, maar ik zoek het wel, maar dan zoek je het op de verkeerde plaats. U moet het daar zoeken, waar Mozes het gezocht heeft en Aäron en Hur en waar het volk van Israël het toen zocht. Namelijk met de opgeheven staf en zeggen Heere, kijk eens, kijk toen heeft U gezegd, dat U mijn God wilde zijn. Heere ik heb er niet aan beantwoord, maar wilt U het nog zijn: Heere, wilt U het nog na vijftien jaar, na twintig jaar, na veertig jaar in zonde geleefd te hebben, wilt U dan nog mijn God zijn? O, mijn God, dan zal ik U van nu af zoeken. Bekeer je zo tot de Heere, dan zul je eeuwig leven! Gelukkig ben je, als je met de God van Israël door de woestijn mag gaan. U hebt de troost er menigmaal van ervaren, dan weet u wat het betekent: De Heer is mijn Herder, mij ontbreekt niets, Hij doet mij nederliggen in grazige weiden, en voert mij zachtken aan zeer stille wateren. Hij was immers goed onder kruis en druk. Wat Hij ons ook onthouden heeft, Hij heeft ons "de staf" nooit ontnomen. Wij hebben hem dikwijls laten zakken en dan ging het mis. Maar zodra, die staf weer omhoog ging: Heere gedenk aan het Woord gesproken tot Uw knecht, dan was Hij tot onze hulp gereed. Welnu, ga voort, ga moedig voort, de overwinning is zeker, Hij Die ons riep, is getrouw, Die het ook doen zal. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.